

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De tepore, quo hodie detinentur plerique monachi, & feruore deuotionis
resuscitando. Ser. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

dunt Deum? Transgrediuntur & Dei & superiorum præcepta vt fauorem hominis seruent. Ex charitate (inquiunt) hoc factum est. Non audebam illum hominem contristare, Et audebas Deum offendere? Quæ est ista quæso tam sancta, tamq; rectè ordinata charitas, quæ ad eò cæcos sui reddit cultores? Hanc charitatem (ne dicam carnalitatẽ) nescit scriptura, nescit sanctorũ vita, Tullius est ethnicus, hanc primam esse legem amicitia dicit, nihil ab amico petere inhonesti. Alteram, etiam rogatos propter amicum nil inhonesti facere. In honestum hic maximè diceremus, quocunq; offenderetur Deus. Quid enim inhonestius, quam ne hominis amittas gratiam, Dei contemnerẽ seu posthabere amicitiam? Sunt alij adhuc magis vecordes, qui non audẽt rectè agere, vbi vident, alios delinquere. Ecce tam potens est scandalum, vt sæpenumero scientes & diligentes bonum, contra propriam conscientiam magis aliorum se conforment exemplo, quam diuino beneplacito. Nos verò charissimi fratres Deum super omnia & in omnibus diligamus, proximis propter Deum placere satagamus, & vbi opus est, etiam displicere propter Deum non timeamus, præstante Domino nostro Iesu Christo, qui est benedictus in secula, Amen.

Placere proximo in quibus sit illicitum.

Cicero.

Scandalum quam sit potens.

IN EADEM SOLENNITATE.

De tempore, quo hodie detinentur pleriq; monachi, & feruore deuotionis resuscitando Sermo III.

In lege Domini fuit voluntas eius die ac nocte. Psalmo I. Lex Domini immaculata conuertens animas, dicit Dauid. In hanc beatissimus pater noster Hugo animam suam contulit, quia die noctuq; Dei beneplacitum inuestigans, non communibus præceptis contentus, nec solum ad ea quæ iubet Deus paratus, sed quæcunq; didicit placere, acceptatq; fore Deo, ad ea impigrum se offerebat. Eam ob rem arctissimum quem inuenire potuit in monastica religione ordinem intrauit, in quo quam nihil socordia, quam nihil ignauia, quam denique negligentia nihil prorsus admiserit, liquet ex ipsius (dum esset Episcopus) testimonio, arguentis aliorum negligentias, & dicentis quod à tempore quo monachus esse ceperit, nulla sibi morantia subrepsisset. Morantiam dicere volens moram negligentis monachi, aut negligentiam aliquam seu obliuionem, vnde monachorum reliquus cogitur conuentus expectare. Videtis studium, videtis vigilantiam, videtis diligentiam magnam. Heu vbi est modo huius temporis miseria, vbi ignauia monachorum ad dilectis suis dormitantium, idẽs sponte, dum alij vigilantes Deo assunt in oratione? Quid putatis angeli horum sentiant, quid plangent, videntes reliquos angelos, eos videlicet qui aliorum sunt monachorum custodes, orationum incensa offerre, sibi verò commissos somno stertere, se quod offerant illorum nomine non habere? Erubescant & corrigant se eiusmodi, vel angelorum suorum moti delectatione, & vbi surgendum fuerit surgant, vbi vigilandum vigilant, vbi etiam dormiendum dormiant. Quod si præter voluntatẽ aut in diuinis somnus, aut in alio quouis negligentia obreperit, cum gemitu

Psalis.

Morantia quid sit.

Tempor quorundam reprehenditur

Φ. VI
13

Exercitia cuiusmodi frequenter S. Hugo in cella.

cordis plangent, & quicquid neglectum est nequaquam neglectum manere sed emendetur, & pro eadem negligentia satisfiat. Sanctus Hugo inter carnos ordines etiam eremiticum elegit, sciens vitam abstractam & ab hominum conuersatione atque colloquutione sequestratam Deo vacare cupienti- bus non modo vtilem, sed etiam maximè necessariam. Mansit igitur cella re- cola sedulus, nec ibi solus. i. ociosus, sed aut Deo loquens, aut Deum audiens, aut Deum contemplans, semper cum Deo erat. Cum Deo loquebatur orando, Deum audiebat aut legendo aut diuinos instinctus recipiendo. Deum con- tēplabatur suspiciendo, cognoscendo, in eius operibus admirando, affec- do, ad illa aspirando, atque eius bonitatem dulcedinemque in seipso gustando. Hæc namque sunt cellæ exercitia, hæc officia eremite. Sed heu quo ruit hodie tepor & inertia monachorum? Heu vita spiritualis quomodo extinguitur! Heu quomodo in plerisque religiosis prorsus nulla inuenitur religio! Sine deuotione, sine affectione, non in spiritu, sed in carne adhuc viuunt. Quæ interna sunt, nesciunt, & externa quoque sua vix in honestate quadam locu- lari continent. Rigorem ordinis, qui maximus tunc erat in initio, S. Hugo seruabat, pluramque quam debuit, feruente deuotione supererogabat. Absens fuit illi cogitatio, quomodo arcanas Dei semitas ambularet, & nihil, quæ Deo placeret, negligeret. Non ad opes terrenas adeo inhiat avarus, quanti- le sitiebat ad virtutes.

Cordis cu- stodia in di- uino officio seruanda qua sit.

Rogo charissimi fratres emendemus nostras negligentias, sine quibus non sumus. Officium diuinum aliarum domorum & ordinis more, hoc est, non cursim, sed cum grauitate soluamus. Lectiones ita legantur, vt intelligi que- ant. Cur enim legitur, quod non intelligitur? Itaque legantur vt non abso- pto, sed distinctio pariter & expressio sit literarum ac syllabarum. Ponantur etiam diuino in officio custodia cordi, vt sit mens ardens, & ex his, que leguntur aut cantantur, eliciat suspiria affectusque castissimi amoris in Deum. Tam varia enim leguntur, tam varia cantantur, vt nunquam desit, quo se occupet deuotio, vel peccata gementis, vel pro iustitia & virtute postulantis, vel infirmitatem suam plangentis, aut ad Deum aspirantis. Deum contem- plantis, Deum admirantis, in Deo exultantis, & pro toto mundo, id est, pro hoc genere hominum, modo pro alio Deum rogemus. Charissimi fra- tres, si quem somnolentia premit, excutiat se & moueat: si victus somnolentia fuerit, negligentias suppleat, & infirmitatem suam dolens, somnolentiaque causas in diuinis scrutetur & vitet. Sunt, qui adeo sunt in diuinis distracti, vt etiam putent se cum cæteris cantare, cum ne labium quidem mo- ueant. Sunt alij adeo occupati, oculos & caput huc illucque gyrantes, & quasi muscas capturi, nihil non obseruantes. Teneantur quasi oculi, id est, in diuinis maximè caueatur, ne videatur quod distractionem, quod ve leuitatem aut turbationem cordi adferat. Charissimi fratres, in lege Domini sit voluntas & meditatio vestra die ac nocte. Libros accipiatis, qui ad compunctionem & deuotionem extimulent. Lectio vestra & studium sit non vt doctiores vici- mini, sed vt efficiamini humiliores, mitiores, & in omni virtute perfectiores ac feruentiores. Quotidie propositum melioris atque correctionis vira renouetis, & ad profectum vestrum sagite, vt quotidie incrementi aliquid adijciatis. Vespere iturus ad quietem interroget se vsusque quæ huc in- L. 101

Oculi quo- in diuino officio te- nendi sint. Psal. i. Studium re- ligiosorum cuiusmodi esse debeat.

boni egerit, & in quo sit factus quam heri melior. Si nihil inuenerit, quin etiã
 à bono defecerit, ex toto corde gemat, & proficiendi animum fortius resu-
 mat. Desinant quãso inter vos clandestinæ ille obseruationes & explora-
 tiones, quæ pacem turbant, charitatem vulnerant, & monasticum regimen
 pessundant. Studeat potius bonus cellita, quicquid extra suam cellam agitur,
 nescire, cum dictis & factis aliorum se non occupare, ab omni colligatione,
 ab omniq; sollicitudine liber esse, & ne Deum offendat, ne Dei gratiam in se
 vel minuat, vel impediatur, ne denique tentationum laqueis se inuoluatur, neue
 delinquendi occasiones incidat, semper formidare, vigilanterq; aduertere.
 Hæc sit sollicitudo vestra charissimi fratres, hoc studium vestrum, quomodo
 Deum ex toto corde diligatis, quomodo illi semper placearis. Et ne aliquid
 in cordibus vestris versetur vnde coram Deo erubescatis, idem eius præsen-
 tia semper in oculis sit vestris, & quod omnia vestra secreta, omnes cogitatus,
 omnes motus intentionesq; animorum in eius oculis sint, timorem & reuer-
 rētiã in vobis generent, aded vt nihil, quod illi displiceat, audeatis. vt sic circa
 interna vestra occupati, & ab externis abstracti, verè spirituales efficiamini,
 meditantes in lege Domini, quæ sit eius voluntas beneplacens atque perfecta,
 ad laudem Domini nostri Iesu Christi, qui est benedictus in secula, Amen.

Obseruatio-
 nes clande-
 stinæ cau-
 de quæ sint.

Sollicitudo
 cuiuslibet ne-
 cessaria quæ
 sit.

Rom. 12.

IN SOLENNITATE D. BARBARÆ REGINÆ,
 Martyris, virginis, sponsæq; Domini nostri
 Iesu Christi.

*Amor inter sponsam & sponsam quidnam habeat proprietatis, quomode-
 rem amor quibus ordinandus sit.*

Sermo I.

Media nocte clamor factus est, ecce sponsus venit, exite obviam ei. Matth.
 25. Vox est hæc charissimi fratres præconis celestis, qui Christi
 animarum nostrarum sponsi nobis nunciat aduentum. Quæ
 verba si diligenter spectemus, miram erga nos dignationem vi-
 demus diuinam: quandoquidem animam humanam sponsæ
 nomine dignatur Deus, nec vocari ab eadem se sponsum grauat. Si iam ex-
 pendimus quoque, quid sit ipse Deus, quid anima humana, nonne ex abysso
 cordis ingemiscimus, quod tanta est dissimilitudo inter eum, qui se sponsum,
 & inter eam quam sponsam ipse vocat? Quam dulcia tamen fratres, quam
 suauia, quamq; iucunda sunt nomina hæc sponsus & sponsa. Legimus in alijs
 plerisq; locis, vbi patrem, vbi fratrem, vbi pastorem, vbi se denique domi-
 num Christus vocat. Omnia hæc nomina singularem clementiam erga nos
 diuinam, beneficiorumq; eius varietatem significant. At quod sponsum se
 vocat, quod humanã animã dignatur agnoscere sponsam, plenũ est gratia, ple-
 nũ amore, plenũ fiducia. Quõ .n. amabiliore se posset exhibere, quõ suauius
 animæ posset illabi humanæ, quõ .ã posset aut vulnerare profundius, aut ar-
 detius inflãmare, quam eam vocando, habendoq; sponsam? Quid enim est
 vocari sponsa, quam præ omnibus aut saltem præ multis haberi dilectissima?

Sponsam
 quanta di-
 gnatione vi-
 gnatione
 animantio-
 cet Deus.

Matt. 6.
 Ioan. 20.
 Ioan. 10.

Sponsum ex
 quanta cha-
 ritate se vo-
 cet Deus.